

[Klaus Hækkerup]

Naturgas for at få konsulentbistand til, hvordan man i givet fald kan gøre det. HNG peger på en entreprenør, som er aktivt interesseret, man tager over og kontakter dem, og entreprenøren får en aftale med HNG som underrådgiver. Tilbage er så spørgsmålet om, at man skal finansiere udbygningen. Det skal russerne selvfølgelig gøre. Russerne skal gøre det ved at sælge træ på verdensmarkedet, og for at kunne gøre det ønsker de at lave et finansieringsselskab, et anpartsselskab, der skal bestyre en konto i Danmark. Selskabet skal oprettes i Danmark, være dansk, selskabet skal modtage indtægterne for det træ, russerne sælger, og pengene skal derefter udbetales til entreprenøren i overensstemmelse med de arbejdsopgaver, han udfører i Sovjetunionen. Det er en betingelse fra russernes side, at der er en offentlig dansk myndighed med i det finansieringsselskab. Det siger indenrigsministeren nej til.

Hvis ikke der på det her område havde været et statsligt gasforsyningsselskab, der kunne være gået med, måtte man altså have sagt nej til den eksportopgave, sagt nej til den entreprenøropgave, og jeg vil gerne spørge Fremskridtspartiet: Hvor mange af den slags opgaver mener Fremskridtspartiet egentlig Danmark har råd til at sige nej til? Hvor mange gange skal vi afvise eksportmuligheder og valutaindtjening på grund af stive og dogmatiske forestillinger? Kan vi få et ordentligt svar på det fra Fremskridtspartiet?

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Til Fremskridtspartiet vil jeg sige, at det selvfølgelig ikke undrer mig, at Fremskridtspartiet begynder forfra og starter ved hjulet; det gør Fremskridtspartiet jo på så mange punkter. Men det kedelige ved det er, at hr. Kim Behnke ikke har forstået, hvad det egentlig var, jeg ville sige med det. Det kan jeg jo så håbe på at andre har.

Det var ikke meningen, at den offentlige sektor skulle lave produktion – det sagde jeg netop – men det var meningen, at den offentlige sektor skulle optræde som kvalificeret køber, og det vil sige, at den offentlige sektor skulle definere sine krav.

Nu ved jeg, at hr. Rahbæk Møller vil gå op og nævne en lang række eksempler, men lad mig tage et af eksemplerne, som jeg så tager fra

hr. Rahbæk Møller, fordi det sådan set er et fælles eksempel. Det er inden for medicinteknik, medicoteknikområdet, høreapparatusindustrien.

Vi havde overhovedet ikke haft en høreapparatusindustri af det niveau, som vi har i dag, hvis den offentlige sektor ikke havde defineret, at mennesker, der var døve eller tunghøre, og som kunne hjælpes med et høreapparat, skulle have et. Det har så skabt en basis for eksportvirksomheder inden for dette område, hvor det jo er sådan, at man eksporterer mere end 90 pct. og til hele verden.

Det er et meget godt eksempel på, at den offentlige sektor definerer, og så sker der en udvikling i det private erhvervsliv, og det er det, jeg forestiller mig at der også skal ske her.

Når jeg mener, at der kan være basis for at lave en udviklingssektor, så er det, fordi jeg tror på, at der i samarbejdet mellem den offentlige og den private sektor i et sådant lille selskab skabes noget særligt, fordi det er to forskellige parter, der mødes. Det er ikke sådan, at det er den ene part, der siger noget, og den anden part, der står med sit; man mødes netop på tværs af grænserne. Det kan skabe ny kreativitet, og det var egentlig det, jeg mente med det. Men hr. Rahbæk Møller, forstår jeg, vil nævne nogle flere eksempler.

(Kort bemærkning).

Rahbæk Møller (SF):

Ja, jeg vil godt nævne nogle. Der er altså høreapparatusindustrien; jeg kan nævne et eksempel som Radiometer, hvis succes i høj grad skyldes samarbejdet med Rigshospitalet og dets ekspertiseudvikling af apparatur. Jeg kan nævne NKT og hele dets lyslederproduktion og – hvad der måske er vigtigt – elektronik i forbindelse med lysledere. Det skyldes samarbejde mellem NKT, Jydsk Telefon, Telestyrelsen og Elektromagnetisk Institut på DTH.

Jeg kan nævne en række eksempler, desværre for få i Danmark. Det er et af vore problemer, at man ikke har satset nok på det område i forhold til andre lande.

Men jeg vil godt føje til, at denne mulighed er afskaffet. Denne mulighed for ved hjælp af udviklingskontrakter at bruge offentlig ekspertise til at fremme – bidrage til eller fremme – produktionen i den private sektor blev stoppet i den sorte september i 1989, da Fremskridtspartiet fik indflydelse på finansloven.